

[Baubak-Jensen.]

sygehospitalet, hvor patienterne får mulighed for undervisning og dygtiggørelse, sport og forlystelser. Sådanne hjemlige forhold kræver værksteder, forsamlingsaal, bibliotek, sportsplads o. s. v., og de kræver, at hele institutionens personale er indstillet på at skabe en hjemlig atmosfære.

Sindssygehuseenes opgave er at behandle de sværere sindslidelser, og det skal gøres. Udbygning og forbedring af sindssygehospitalet er ikke blot nødvendig for at følge med i behandlingsmulighederne og med tilvæksten i befolkningen, men desværre også for at bøde på menneskealdres undladessynder.

Jeg beder inderligt om, at denne hospitalsgren ikke bliver glemt. Enestående læger og tålmodige sygeplejersker og plejere lægger en livsgerning på disse hospitaler. Tusinder af patienter må tilbringe lang tid på sindssygehospitaler i deres formørkede tilstand. Jeg beder om, at man ikke i misforstået spareiver overser eller tilsidesætter de stille i landet. Man må gennemføre en rammelov, der tager hensyn til statens øvrige udgifter og indpasses i den investeringsplan, regeringen arbejder med. På den måde kan man over en længere årrække tilrettelægge det hårdt tiltrængte byggeri, og jeg vil tro, at den højtærede indenrigsminister vil få et velvilligt folketing til at gå ind for sådanne planer.

Jeg må gøre den tilføjelse til sidst, at hvis der skal tales om en prioritetsfølge i statens udgifter, så vil jeg meget bede om, at man ikke tilsidesætter det, jeg her er gået så stærkt ind for på grund af de alvorlige forhold, som ofte er blevet overset.

Lynnerup Nielsen: Gennem de senere måneder har der været stor ængstelse for, at den betydelige fabrik Norden i Ålborg stod foran sin lukning, og der er også nævnt, at lukningen skulle finde sted omkring den 1. april 1959. En sådan ængstelse er naturligvis stor både hos de kommunale og andre myndigheder, men den er det ikke mindst hos de ca. 300 arbejdere, der gennem årene har fundet beskæftigelse på netop denne arbejdsplads. Det er ikke alene for de arbejdere, der direkte arbejder her, men også for vognmænd, havnearbejdere og andre, at en lukning af virksomheden vil

have overordentlig betydning. Hvor mange familier der i alt vil blive berørt, om en sådan lukning finder sted, er det svært at sige noget helt bestemt om; men for de ca. 300 arbejdere bliver stillingen helt klar; det kan kun blive til kontrolstedet, de må gå, og dér er så sandelig nok i forvejen. De øvrige erhvervsgrupper, der gennem tiden har haft interesse i udførelsen af meget forskelligt arbejde i tilknytning til netop denne virksomhed, må også givetvis se deres eksistens truet, hvis denne lukning bliver til virkelighed. Der er gennem årene talt og skrevet meget om bekæmpelse af arbejdsløsheden i de såkaldte arbejdsløhedssøer. Der har været nedsat initiativudvalg, der har været fremsat NJ-planer, og endelig er der lavet egnplaner; men tilbage står trods alt dette Nordjylland og Ålborg by med en meget omfattende arbejdsløshed, og såfremt lukningen af fabrikken Norden bliver til virkelighed, ser stillingen endnu værre ud.

Det er naturligvis påkrævet, at der findes frem til nye virksomheder i disse arbejdsløshedsramte områder, hvor noget sådant er muligt, men det må så sandelig også være afgørende, at virksomheder som Norden bevares og fortsætter den produktion, som har kunnet drives i mere end 20 år. Det er så meget mere mærkeligt, at der kan være tale om lukning, som den produktion af jern, der her er optaget, i særlig grad må have sin interesse for et land som vort med den stadige industrielle udvikling. Jeg kan da heller ikke se rettere, end at netop denne produktion må have en betydelig valutarisk værdi for landet; det må have betydning, at produktionen fortsættes, så ordrerne ikke går til udlandet. Der er endnu tid til at forhindre det, man så stærkt frygter skal blive til virkelighed, nemlig lukningen. Det er ikke almindeligt, at meddelelse om store firmaers dispositioner, som de fremover tænker sig at træffe, tilflyder offentligheden ud over som i dette tilfælde selve truslen om at lukke; den slags ordnes som oftest af en enkelt eller af en meget begrænset kreds, men det må vel siges at være et spørgsmål af almen interesse, et samfundsanliggende, når flere hundrede familiers eksistens trues. Her må vel grundlovens § 75, stk. 1, gælde; og dens bud bør der leves op til. Jeg finder det derfor rime-